

V. Spoštovano uredništvo LR!

Nekako je vse moje moči izčrpal Tolminski zbornik 3 in zmanjkalo je časa, da bi še kaj posebej napisal za LR. Tako ostane le dobesedna objava članka o šentlenarški fari iz leta 1859. Če še niste izbrali primerne- ga naslova, bi predlagal Šentlenarška fara v Bleiweisovih Novicah leta 1859. Ker gre za ponatis, seveda ni treba plačati nobenega honorarja. Prosil pa bi, da bi spisu dodali še tale pripis:

Ko sem leta 1952 kot študent slavistike izpisoval iz Bleiweisovih Novic članke in dopise s škof- jeloškega ozemlja, sem našel in izpisal ta zanimivi članek, kajti iz šentlenarške fare je bila doma moja stara mama, Grosnova Micka iz Rovta. Na koncu članka je kratica «-c», kar pomeni, da je avtor Jernej Zupanc, ki je tedaj bil notar v Ljubljani. Rodil se je 22. avgusta 1810 v Martinj Vrh in umrl 11. aprila 1898 v Ljubljani. Dolga leta je vodil gospodarsko poslovanje Slovenske matice ter bil aktiven član mnogih narodnih društev, ki jih je tudi gmotno podpiral. Omogočil je gradnjo osnovne šole pri sv. Lenartu. Bil je oče profesorice za filozofijo na Ljubljanski univerzi Alme Sodnik-Zupančeve in slikarke Anice Zupančeve.

Janez Dolenc

VI. Spoštovani!

Prosim, da v naslednji številki vaše publikacije objavite naslednji odgovor oziroma pojasnilo:

•V Loških razgledih št. 44, letnik 1997 je Niko Štibelj objavil prispevek »Pogorišče pri Lajbonu«. V uvod- nem delu se začudeno vprašuje, zakaj nisem opisal omenjene domačije v članku »Uničenje domačij – eno izmed okupatorjevih nasilij«, ki je bil objavljen v Loških razgledih št. 32–35. Očita mi, da sem v članek uvrstil tudi uničene kozolce in druge manj pomembne objekte, omenjene domačije pa ne. Iz njegovega tona pisanja je čutiti užaljenost oziroma zamero, kot da bi jaz storil namenoma, kar pa je seveda daleč od resnice.

Mislím, da ni treba posebej poudarjati, da se vsak pisec prizadeva za čim popolnejšo in verodostojno gradivo, ki ga objavi, kar še posebej velja za zgodovinsko gradivo. Zavedajoč se tega sem z vso resno- stjo in odgovornostjo pristopil k tej dokaj obsežni in zahtevni nalogi. Že v uvodu mojega članka sem natančno pojasnil način zbiranja in preverjanja gradiva. Treba pa je razumeti, da pri tako obsežnem pro- jektu lahko pride do manjših pomanjkljivosti (obdelanih je bilo preko 500 objektov), kar pa seveda ni nobena tragika. Zgodovinsko gradivo se namreč objavlja tudi zato, da se takšne pomanjkljivosti ob sode- lovanju bralcev odpravijo.

Pa brez zamere spoštovani Niko Štibelj. V upanju, da boste še kaj objavili iz naše polpretekle zgodovine, za kar imate vsekakor smisel, Vas lepo pozdravljam.

Stane Pečar